

Proloog

Naar de sterren

Ze zeggen dat één keuze genoeg is om je leven voorgoed te veranderen. Dat is een leugen. Het zijn niet de grote, allesbepalende beslissingen die het meeste uitmaken. Niet de momenten waarop je op een kruispunt staat en kiest tussen links of rechts. Nee. Het zijn de kleine dingen. De blikken die je te lang vasthoudt. De woorden die je inslikt. De kans die je niet grijpt. Of, in mijn geval, de kans die ik wél nam.

Soms leidt een keuze je vooruit, naar iets beters. Soms duw je jezelf over de rand, een afgrond in waarvan je al weet dat er geen weg terug is. Je maakt de sprong toch, tegen beter weten in.

Gokken met het lot is gevaarlijk, dat weet ik nu. Maar als ik je wil laten begrijpen waarom ik deed wat ik deed, moet ik je meenemen naar het begin. Terug naar het moment dat alles begon. Terug naar toen ik jong was. En bang.

Misschien stel je je voor dat dit verhaal wordt verteld door een oude vrouw op een veranda. Een deken over haar knieën, een kop thee in haar trillende handen. Dat ze haar herinneringen op papier zet voordat ze haar ontglippen. Maar dat ben ik niet, ik ben pas dertig jaar oud. En ik heb niet veel tijd meer.

Ze zeggen dat de dood de enige zekerheid in het leven is. Maar als je jong bent, voelt het als iets abstracts. Een vage schaduw aan de horizon, iets waar je pas over nadenkt als je er bijna bent. En zo hoort het ook. Geen enkel leven wordt mooier door elke dag aan de dood te denken. En toch... deed ik dat. Misschien is dat mijn 'unieke eigenschap', zoals mijn man het noemt. Als ik hem mag geloven, ben ik tegenwoordig een optimist. En aangezien dit mijn verhaal is, zal ik het op mijn manier vertellen.

De dood heeft me altijd geïntrigeerd, want ik wist al van jongs af aan dat mijn tijd beperkt zou kunnen zijn. Als kind maakte dat me bang. Ik herinner me hoe ik in bed lag, in het donker, terwijl mijn hart bonkte — niet van angst voor monsters, maar voor de vraag die in mijn hoofd bleef hameren: wie zou er voor mijn teddyberen zorgen als ik er niet meer was?

De blik in mijn moeders ogen toen ik haar dat vroeg, zal ik nooit vergeten. Verdriet. Woede. Vastberadenheid. Toen ik klein was, was haar belofte dat zij voor mijn teddyberen zou zorgen genoeg. Pas later begreep ik wat die blik echt betekende.

Mijn ouders probeerden me te beschermen. Ze hielden me binnen, hielden me weg van alles wat gevaarlijk kon zijn. Hun liefde voelde als een schild, maar ook als een kooi. Ik mocht niet rennen, niet klimmen, niet de wereld verkennen zoals andere kinderen dat deden. Hun angst werd de mijne. Mijn vader had dezelfde hartaandoening als ik. Hij was mijn grote voorbeeld — een stille, zorgzame man, maar ook breekbaar. Mijn moeder hield van ons allebei, maar die liefde kwam met constante onderhuidse paniek. Ze was altijd waakzaam, altijd op haar hoede. Ik leerde al snel dat het makkelijker was om voorzichtig te zijn dan om haar zich onnodig zorgen te laten maken. Niet omdat ik bang was voor wat er met mij kon gebeuren. Maar omdat ik wist dat de stress mijn vader fataal kon worden.

Hij hield van vissen. Het was een van de weinige dingen die we samen deden. Ironisch, eigenlijk — twee mensen die vochten tegen hun eigen sterfelijkheid, zittend aan de rand van een meer, spelend met het lot van de vissen alsof we goden waren. Maar hij liet ze altijd weer vrij. “Het is niet aan ons om te beslissen of ze vandaag sterven,” zei hij dan. “Dat is aan God. Niet aan ons. Het lot kunnen we niet veranderen.” Ik geloofde daar niet in. Zelfs als kind al niet. Maar ik hield mijn mond, uit respect. Omdat ik wist dat het zijn manier was om met onze aandoening om te gaan.

Op mijn achttiende, een paar maanden na zijn overlijden, vroeg mijn moeder me om naast haar op de bank te komen zitten. Haar stem klonk anders dan normaal. Zachter. Alsof de woorden die ze wilde zeggen haar tegenhielden. Nieuwsgierig plofte ik naast haar neer. Haar donkere haar zat, zoals altijd, in een strakke knot, maar haar ogen leken... zachter. Alsof ze iets probeerde te verbergen.

“Je weet dat jouw vader mijn grote liefde was, toch?”

Ik knikte. Dat was niets nieuws. Jarenlang had ik hen samen gezien, had ik me afgevraagd hoe twee mensen elkaar elke dag konden aankijken met diezelfde vurige liefde, alsof het de eerste keer was dat ze elkaar zagen. Ik wilde die liefde ook. Maar ik was pas achttien en ik had nog nooit iemand ontmoet die me dat gevoel gaf.

Mijn moeders lippen trilden toen ze sprak. "Op een dag zal er iemand zijn die naar je kijkt met een licht in hun ogen dat je nog nooit hebt gezien. Alsof jij alles bent waar ze hun hele leven naar gezocht hebben." Haar stem brak. Haar ogen vulden zich met tranen. "Wacht op die blik."

Voordat ik iets kon zeggen, stond ze op en verliet ze de kamer. Ik wist waarom. Ze wilde niet dat ik zag hoe erg ze hem miste. Ik miste hem ook. Maar niet op de manier waarop zij dat deed. Mijn moeder was niet gewoon verdrietig. Ze was gebroken. En dat was het moment waarop ik besloot dat ik nooit, maar dan ook nooit, zo verliefd zou mogen worden. Niet omdat het mij zou vernietigen. Maar omdat ik degene die van mij zou houden, niet achter wilde laten met datzelfde ondraaglijke verlies.

Ik wil dit verhaal vertellen. Maar het doet pijn om deze herinneringen op te halen. Binnenkort zullen herinneringen het enige zijn wat er van mij overblijft. Foto's. Verhalen. Mijn man, die zonder mij verder moet. Ik had hem willen sparen van dit verdriet. Ik had hem niet willen achterlaten met een gebroken hart. Maar ik heb gefaald. Hij werd de liefde van mijn korte leven. En ik de zijne, maar nu moet hij verder. Zonder mij.

Het is een gek idee. Voor hem zal er een toekomst zijn waarin ik slechts een herinnering ben, en ik wou dat ik hem niet hoefde achter te laten. Want voor mij? Voor mij is er alleen nog een einde.